

Я дві пори в тобі люблю

Микола Вінграновський

Я дві пори в тобі люблю.
Одну, коли сама не знаєш,
Чого ти ждеш, чого бажаєш —
Уваги, ревнощів, жалю?

В гірчичнім світлі днів осінніх,
На літо старша, ти ідеш,
Й тече твій погляд темно-синій,
Як вітер в затінку небес.

І час твій берег ще не мие,
І твої губи ще уста...
Дорога давня молодіє,
Де б твій веселий крок не став.

Ти вся — із щастя! і з тобою
Ще не вітається печаль,
Та біль з розлукою німою,
І нелюбові чорна даль.

Я дві пори в тобі люблю...
Люблю ту пору благовісню,
Коли до неї, як до пісні,
Свою я голову хилю.

Ця вже пора повільноплинна,
Як біля вогнища в пільмі,
Де слово пахне, як дитина,
Де вже не скажеш "так" та "ні"...

Де почалося все тобою
І не поверне навпаки,
Де вже вітаються з любов'ю
Печалі, болі і роки.

Хоч все те саме: світ осінній,
Прозорість вод схололих плес

Й той самий погляд темно-синій,
Як вітер в затінку небес...